

Hrnečku vař!

Byla jednou jedna chudá žena a měla malou dceru. Šly/chodily spolu často do lesa sbírat/sebrat jahody nebo maliny. Často jedly/snědly jen to ovoce a měly často hlad. Jednou matka uklízela/uklidila chalupu a dcera chodila/šla na jahody sama. U lesa potkávala/potkala starou ženu. Dcera měla hlad a jedla/snědla zrovna malý kousek chleba, který měla s sebou. Babička se na ni dívala/podívala, jako když má hlad. Dcera byla hodná a tak nabízela/ nabídla babičce svůj chleba a rozdělovala/rozdělila se s ní. „Jsi hodná,“ řekla babička a dávala/dala jí starý hrneček. „Až budete mít s maminkou zase hlad, říkej/řekni jenom :Hrnečku, vař! A až budete mít dost, říkej/řekni : Hrnečku, dost!“ Dcera radostně děkovala/poděkovala a rychle běhala/běžela domů. Maminka se moc divila/podivila , když jim hrneček vařil/uvařil moc dobrou kaši. Od té doby už nikdy neměly hlad. Ale jednou dcera nebyla doma a matka dostávala/dostala chuť na kaši. Říkala/řekla :Hrnečku, vař!, ale potom zapomínala/zapomněla, co přesně má říct. „Přestaň ! Nech toho! Zastav!“ zkoušela/zkusila, ale hrneček neposlouchal/neposlechl a vařil/uvařil a vařil/uvařil stále víc a víc kaše. Kaše tekla/vytekla a tekla/vytekla, až tekla/vytekla ven z chalupy. Tekla/vytekla dál a dál- na náves a na cestu a kdo ví, co by se stalo. Naštěstí se právě vracela/vrátila dcera domů a z dálky viděla/uviděla, co se stalo. Volala/Zavolala : Hrnečku, dost! a hrneček konečně přestal vařit/uvařit. Ale ve vesnici na návsi byl už tak velká hora kaše, že když se lidé večer chtěli vracet/vrátit domů, museli se skrz tu kaši na druhou stranu prokousat.

Hrnečku vař!

Byla jednou jedna chudá žena a měla malou dceru. Šly/chodily spolu často do lesa sbírat/sebrat jahody nebo maliny. Často jedly/snědly jen to ovoce a měly často hlad. Jednou matka uklízela/uklidila chalupu a dcera chodila/šla na jahody sama. U lesa potkávala/potkala starou ženu. Dcera měla hlad a jedla/snědla zrovna malý kousek chleba, který měla s sebou. Babička se na ni dívala/podívala, jako když má hlad. Dcera byla hodná a tak nabízela/ nabídla babičce svůj chleba a rozdělovala/rozdělila se s ní. „Jsi hodná,“ řekla babička a dávala/dala jí starý hrneček. „Až budete mít s maminkou zase hlad, říkej/řekni jenom :Hrnečku, vař! A až budete mít dost, říkej/řekni : Hrnečku, dost!“ Dcera radostně děkovala/poděkovala a rychle běhala/běžela domů. Maminka se moc divila/podivila , když jim hrneček vařil/uvařil moc dobrou kaši. Od té doby už nikdy neměly hlad. Ale jednou dcera nebyla doma a matka dostávala/dostala chuť na kaši. Říkala/řekla :Hrnečku, vař!, ale potom zapomínala/zapomněla, co přesně má říct. „Přestaň ! Nech toho! Zastav!“ zkoušela/zkusila, ale hrneček neposlouchal/neposlechl a vařil/uvařil a vařil/uvařil stále víc a víc kaše. Kaše tekla/vytekla a tekla/vytekla, až tekla/vytekla ven z chalupy. Tekla/vytekla dál a dál- na náves a na cestu a kdo ví, co by se stalo. Naštěstí se právě vracela/vrátila dcera domů a z dálky viděla/uviděla, co se stalo. Volala/Zavolala : Hrnečku, dost! a hrneček konečně přestal vařit/uvařit. Ale ve vesnici na návsi byl už tak velká hora kaše, že když se lidé večer chtěli vracet/vrátit domů, museli se skrz tu kaši na druhou stranu prokousat.